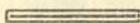

е продължавалъ еднакво число вѣкове. Въ това време, когато въ една страна желѣзниятъ периодъ е билъ въ пълненъ разцвѣтъ, друга страна току-що встъпвала въ бронзовия периодъ, а жителитѣ на трета страна още преживѣвали каменния периодъ.

Най-после, узнахме нѣщо особено важно. Указва се, че **каменниятъ периодъ**, сѣщо така както бронзовиятъ и желѣзниятъ, **въ различнитѣ страни и у разнитѣ народи не е продължавалъ еднакво**. Не може да се каже, че всички народи на каменния периодъ непременно сѣ били ловджии и не сѣ имали никакво понятие за скотовѣдство и земедѣлие. Наистина, допуска се, че всѣки народъ е започналъ своя животъ на земята, като се е прехранвалъ съ ловъ на дивечъ и риба. Но по-нататкъ животътъ на едни народи твърде много се различава отъ живота на други. Единъ народъ презъ времето на каменния периодъ нѣмалъ никакви домашни животни; другъ, напротивъ, успѣлъ да опитоми кучето и да развъди рогатъ добитѣкъ, а трети се занимавалъ не не само съ скотовѣдство, ами и съ земедѣлие.

Народни вѣрвания за крема.

(По ф. Мартинъ).

Бѣлитѣ и благоуханни цвѣтове на крема или бѣлата лилия у много народи служатъ за символъ на душевна чистота. Отечество на крема е Сирия и Палестина, дето луковичитѣ му се употребяватъ и за ядене. Кремътъ е възлѣтъ много, много пжти отъ най-древнитѣ персийски и арабски поети. За това цвѣте не еднажъ споменава и мѣдриятъ Соломонъ въ своитѣ „Притчи“ и „Пѣсень на пѣснитѣ“; горнитѣ подпори на стълбоветѣ въ построения отъ него храмъ имали формата на кремове. Старо-еврейското женско име Сусана, както и името на старата персийска столица Суза, иматъ свръзка съ крема, който на старо-еврейски се казвалъ шушанъ и за който Соломонъ говори като за общоизвестно цвѣте.

У римлянитѣ кремътъ билъ посветенъ на Юнона, като символъ на любовта и надеждата; въ срѣдновековната поезия елфитѣ и феитѣ винаги се свѣрзватъ съ него. Христианитѣ заели отъ еврейската поезия образа на крема като символъ на чистота и невинностъ; споредъ народнитѣ предания, архангелъ Гавриилъ, когато се явилъ на Пресвета Дева, за да ѝ предскаже раждането на Христа, държалъ въ ржцетѣ си клонче отъ бѣлъ кремъ. Въ католическитѣ черкови и досега е запазенъ обичай да украсяватъ въ празнични дни изображенията на св. Богородица съ кремъ. Древнитѣ германци сѣщо почитали крема, като цвѣте, което украсявало жезъла на тѣхния богъ Торъ. Споредъ едно предание, франкскитѣ крале Хлодвигъ, който приелъ християнството, дължалъ победата си надъ алеманитѣ при Цюлпихъ на клончето кремъ, което му далъ, следъ гореща молитва, ангелътъ, който му заповѣдалъ да се бие съ него като съ